

- 4) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd principiile egalității și nediscriminării, precum și articolele 3 și 5 din Directiva 2005/89/CE ⁽²⁾, care urmăresc să garanteze „buna funcționare a pieței interne a energiei electrice” invitând statele membre să se asigure că „orice măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu sunt discriminatorii și nu constituie o sarcină nerezonabilă pentru actorii de pe piață” se opun unei reglementări naționale care plasează finanțarea deficitului tarifar în sarcina ansamblului întreprinderilor din sectorul energiei electrice (cu excepția celor hidroelectrice, clasificate drept utilizatoare de surse regenerabile), dar care impune întreprinderilor nuclear-electrice o povară fiscală deosebit de ridicată (acestora revenindu-le o responsabilitate contributivă sporită în comparație cu alte întreprinderi care activează pe piața energiei electrice fără a fi obligate să suporte aceste cheltuieli, unele dintre ele fiind chiar mai poluante) din considerente legate de protecția mediului sub aspectul riscurilor și al incertitudinilor inerente activităților nucleare, fără specificarea costurilor și fără a prevedea că veniturile obținute vor fi utilizate în scopul protecției mediului, în condițiile în care gestionarea și depozitarea deșeurilor nucleare fac obiectul altor taxe, iar întreprinderile nuclear-electrice își asumă o răspundere civilă, producându-se astfel denaturarea liberei concurențe impuse de cerințele pieței interne liberalizate prin favorizarea altor producători de energie electrică care nu sunt supuși unor taxe de mediu deși utilizează surse de energie mai poluante?
- 5) Articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care consacră principiul „poluatorul plătește”, se opune unei taxe pe producerea de combustibil nuclear uzat și de deșeuri radioactive rezultate din generarea de energie nuclear-electrică, care se aplică numai industriei producătoare de energie nucleară și care exclude orice alt sector ce ar putea genera astfel de deșeuri, cu consecința că alte întreprinderi care desfășoară activități ce utilizează materiale sau surse nucleare nu sunt supuse acestei taxe în pofida impactului lor asupra valorilor privind protecția mediului?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2005/89/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 ianuarie 2006 privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri (JO 2006, L 33, p. 22, Ediție specială, 13/vol. 51, p. 309).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord-Nederland (Țările de Jos) la 12 februarie 2018 – Openbaar Ministerie/ET

(Cauza C-97/18)

(2018/C 182/06)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Noord-Nederland, sediul din Leeuwarden

Părțile din procedura principală

Reclamant: Openbaar Ministerie

Pârât: ET

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 12 alineatul (1) din Decizia-cadru 2006/783/JAI ⁽¹⁾ poate fi interpretat în sensul că, în cazul executării în Țările de Jos a unei hotărâri de confiscare transmise de un stat emitent, poate fi aplicată privarea de libertate pentru datorii prevăzută la articolul 577c din Codul de procedură penală, având în vedere, de asemenea, hotărârea Hoge Raad [Curtea Supremă] din 20 decembrie 2011, care statuează că privarea de libertate pentru datorii trebuie considerată drept pedeapsă în sensul articolului 7 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale?

- 2) Faptul că dreptul statului emitent admite, de asemenea, posibilitatea aplicării privării de libertate pentru datorii este relevant pentru posibilitatea de a aplica privarea de libertate pentru datorii?

⁽¹⁾ Decizia-Cadru a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (JO 2006, L 328, p. 59, Ediție specială, 19/vol.9, p. 44).

Recurs introdus la 12 februarie 2018 de FTI Touristik GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 30 noiembrie 2017 în cauza T-475/16, FTI Touristik GmbH/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

(Cauza C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: FTI Touristik GmbH (reprezentant: A. Parr, Rechtsanwältin)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, Harald Prantner și Daniel Giersch

Concluzii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Camerei a opta a Tribunalului din 30 noiembrie 2017 (T-475/16);
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta arată că hotărârea Tribunalului se întemeiază pe o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾. Aceasta susține că hotărârea este afectată de o motivare insuficientă. Ea afirmă că Tribunalul nu a examinat anumite împrejurări de fapt a căror incidență trebuie luată în considerare în cadrul aprecierii riscului de confuzie. Această omisiune constituie o eroare de drept.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene, JO 2009, L 78, p. 1, cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene, JO 2017, L 154, p. 1].

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Düsseldorf (Germania) la 19 februarie 2018 – flihtright GmbH/Eurowings GmbH

(Cauza C-130/18)

(2018/C 182/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Düsseldorf

Părțile din procedura principală

Reclamantă: flihtright GmbH

Pârâtă: Eurowings GmbH